

**การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ
รายวิชานาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ที่สอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและการสอนแบบปกติ**

ประภาพร เรืองผึ้ง*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ที่เรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและการสอนแบบปกติ (3) เพื่อประเมินความพึงพอใจต่อการใช้นหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้วิธีการสอนแบบปกติ จำนวน 8 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้วิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม จำนวน 8 แผน หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 เล่ม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 ข้อ และแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการทดสอบค่า t-test แบบ Dependent และ Independent

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ (1) ผลการทดลองใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ พบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ 80/80 (2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ก่อนเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ หลังเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (4) ผลการประเมินความ

* นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาวัฒนธรรมหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

พึงพอใจต่อการใช้นั่งสื่อบานเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอายเยี่ยม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม, การสอนโดยใช้นั่งสื่อบานเพิ่มเติม, วิธีสอนแบบปกติ, ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน, ความพึงพอใจ

บทนำ

การศึกษาเป็นวิธีการส่งผ่านอุดมการณ์และธรรมเนียมประเพณีให้ดำรงอยู่เป็นกระบวนการ
ส่งผ่านความรู้ ทักษะ จารีตประเพณีและค่านิยมที่สั่งสมมาจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง คือความเจริญ
งอกงาม ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม การพัฒนาคน การเสริมสร้างความรู้ ความคิด
ทักษะและเจตคติ การแก้ปัญหาของมนุษย์ การถ่ายทอดแนวคิด ความเชื่อ พฤติกรรม ศิลปวัฒนธรรม
ตลอดจนการเตรียมตัวสำหรับการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน
ในระดับการศึกษาที่ต่ำกว่าอุดมศึกษา โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความสมบูรณ์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และ
สติปัญญา อีกทั้งยังมีความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต และมีคุณภาพได้มาตรฐานสากล
เพื่อการแข่งขันในยุคปัจจุบัน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานประกอบด้วยส่วนที่เป็นแกนกลางซึ่ง
กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานส่วนที่เกี่ยวกับสภาพชุมชนและท้องถิ่น ซึ่ง
พัฒนาโดยเขตพื้นที่การศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับท้องถิ่นและส่วนที่สถานศึกษาพัฒนา
เพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับความสนใจ ความต้องการ และความถนัดของผู้เรียน (ฐิติพันธ์
สอนพุด, 2556)

ความเป็นอยู่ของคนไทยในสมัยก่อน เวลาที่บ้านเมืองสงบสุขไม่มีสงครามศิลปวัฒนธรรมก็จะ
เจริญรุ่งเรือง นาฏศิลป์การละครได้รับการส่งเสริมและสืบทอดในวังหลวงมาสู่ชาวบ้านชาวเมือง เป็น
เครื่องสร้างความบันเทิงของคน ทุกชั้นตั้งแต่ พระมหากษัตริย์จนถึงชาวบ้านธรรมดา ลักษณะการแสดง
มีความแตกต่างกัน ในวังหลวง มีโขน ละคร ระเบียบรำ ฟ้อน ชาวบ้านมีละครชาตรี และการละเล่น
พื้นบ้าน การเล่นสนุกของชาวบ้านในเทศกาลงานบุญ หรือการร่วมแรงในการทำงาน เช่น การเกี่ยวข้าว
ชาวบ้านจะได้ดูการแสดงต่อเมื่อมีงานบุญต่างๆ ที่วัดจัดตามโอกาสเช่น งานศพ งานบวช งานทอดกฐิน
วันนักขัตฤกษ์ เทศกาลสงกรานต์ วันเข้าพรรษา เป็นต้น

เมื่อสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไป นาฏศิลป์และการละครก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย จะเห็นได้จาก
ในปัจจุบันการแสดงแบบเก่าๆ มิให้นักเรียนได้เห็นบ่อยมาก รูปแบบของ การแสดงเปลี่ยนไป จากการ
เป็นมหรสพสมโภช หรือการแสดงสนุกสนานรื่นเริงของชาวบ้าน เป็นการแสดงทางธุรกิจมากขึ้น

รูปแบบจึงรวบรัดให้ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์

ในปัจจุบันได้มีการกำหนดให้วิชานาฏศิลป์ อยู่ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ทางด้านนี้ มีการนำเทคโนโลยี สื่อ IT เข้ามาเป็นสื่อการสอน โดยบันทึกการแสดงต่างๆ โดยนักเรียนผู้สนใจสามารถนำไปเรียนรู้ด้วยตนเอง หรืออาจมีการผลิตสื่อการสอนประเภทต่างๆ ที่หลากหลาย ดึงดูดความสนใจนักเรียนให้เกิดความอยากเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะของนักเรียนให้มากขึ้น

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เป็นหนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมของวัยและความสามารถในการอ่านของบุคคล (ถวัลย์ มาศจรัส, 2550 หน้า 20) หนังสืออ่านเพิ่มเติมไม่ใช่หนังสือแบบเรียนบังคับใช้ แต่ถือเป็นสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่จัดทำขึ้น เพื่อช่วยขยายประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนให้กว้างขึ้นซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ บันลือ พลฤกษ์วัน (2551, หน้า 58) ที่กล่าวไว้ว่าเป็นวัสดุการอ่านประเภทหนึ่งที่ไม่ใช่แบบเรียน แต่เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่เด็กสามารถเลือกอ่านได้ทั้งในและนอกเวลาเรียน นักเรียนอาจใช้ได้หลายลักษณะ เช่น อ่านเพื่อค้นคว้าหาคำตอบ อ่านเพื่อขยายประสบการณ์ให้ลึกซึ้งเฉพาะเรื่องอ่านเพื่อความเพลิดเพลินเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาการเรียนการสอนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม อำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุทัยธานี เขต 2 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ และเพื่อประเมินความพึงพอใจที่ผู้เรียนมีต่อวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ที่เรียนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและการสอนแบบปกติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้นหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์

สมมติฐานการวิจัย

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจต่อวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 47 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2 ห้องเรียน จับฉลากได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 นักเรียน 24 คน เป็นห้องทดลอง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 นักเรียน 24 คน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบปกติ

ตัวแปรที่ต้องการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ เป็นการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ 2 แบบ ได้แก่

- 1.1 การสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม
- 1.2 การสอนแบบปกติ

2. ตัวแปรตาม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม

เนื้อหาวิชาที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม วิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์

ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอนเองในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้เวลากลุ่มละ 8 ชั่วโมง มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำแบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลากลุ่มละ 1 ชั่วโมง

2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 38 คน ทราบถึงสาระการเรียนรู้ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นจึงดำเนินการทดลองดังนี้

กลุ่มทดลอง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ผู้วิจัยทำการทดลองสอนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ เป็นเวลา 8 ชั่วโมง

กลุ่มควบคุม คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ผู้วิจัยทำการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ เป็นเวลา 8 ชั่วโมง

3. ทดสอบหลังเรียน (post-test) ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 ข้อ กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ตรวจให้คะแนนเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของทั้งสองกลุ่ม

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ พบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีค่าประสิทธิภาพที่ 81.08/81.67 เป็นตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ก่อนเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ หลังเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าความพึงพอใจเฉลี่ยที่ 4.53

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลจากการค้นคว้าในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.08/81.67 หมายความว่า นักเรียนทำคะแนนระหว่างภาคเรียนจากการทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.08

และคะแนนจากการทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 81.67 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้สร้างตามขั้นตอนและ กระบวนการ โดยการศึกษาหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม และผ่าน การพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ สร้างขึ้นมีคำชี้แจงการใช้สำหรับนักเรียน จึงทำให้เข้าใจง่าย ซึ่งเนื้อหาในหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น จะเริ่มจากง่ายไปยาก มีภาพประกอบที่สวยงาม รูปเล่มน่าสนใจ นักเรียนจึงมีความเพลิดเพลินในขณะ ศึกษาหาความรู้

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการ แสดงนาฏศิลป์ หลังเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและวิธีการสอน แบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้ หนังสืออ่านเพิ่มเติมสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากหนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นสื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย สามารถนำนักเรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอด และหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนได้ด้วย ตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ ชูลิพร ประยูร โด (2550, หน้า 12) ได้ให้ความหมายว่า หนังสืออ่าน เพิ่มเติมเป็นหนังสือที่ใช้ประกอบการศึกษาด้วยตนเองเพิ่มเติมจากหนังสือแบบเรียน มีรายละเอียด เฉพาะเรื่องและผู้เขียนจะใช้วิธีการเขียนให้น่าสนใจ หนังสืออ่านเพิ่มเติมส่วนมากจะมีภาพประกอบเพื่อ ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งจะมีทั้งเป็นแบบภาพถ่าย ภาพวาด และแผนภูมิ เป็นต้น และบุษราคัม ศรีจันทร์ (2551, หน้า 31) ได้อธิบายความหมายว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมคือหนังสือที่มีเนื้อหาเพิ่มเติมไป จากหนังสือเรียน สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมกับ วัย และความสามารถของแต่ละบุคคล มีวิธีการเสนอเรื่องหรือการเขียนเรื่องน่าอ่าน สนุก เข้มข้น แฝง คติและเร้าความสนใจของเด็ก

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการ แสดงนาฏศิลป์ ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการสอนโดยใช้หนังสือ อ่านเพิ่มเติม มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจ เนื่องมาจากนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจจากการสอนโดยการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของ การแสดงนาฏศิลป์เป็นสื่อการเรียนการสอน เพราะหนังสืออ่านเพิ่มเติมสามารถกระตุ้นความสนใจของ นักเรียนได้ดี ซึ่งมีความสอดคล้องกับเนื้อหาจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัดการจัดการเนื้อหาเรียงจากง่าย ไปหายาก มีความหลากหลาย ไม่น่าเบื่อ และมีความเหมาะสมกับแผนการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับ แนวคิดของ สุวิมล เหลือลัมย์ (2551, หน้า 40) ได้อธิบายความหมายว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นหนังสือ ที่มีสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสม

ของวัย และความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล

ดังนั้นการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์จึงมีความน่าสนใจ การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก มีความหลากหลายสามารถกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น

4. ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการใช้นหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบึงอ้ายเจียม พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าความพึงพอใจเฉลี่ยที่ 4.53 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เป็นความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนการสอน สุขอันเกิดจากการปฏิบัติกิจกรรมและได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น มีความสุข ความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและมีกำลังใจ มีความภาคภูมิใจในความสำเร็จของงานที่ทำ และสิ่งเหล่านี้จะส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการทำงาน ส่งผลต่อถึงความก้าวหน้าและความสำเร็จของสถานศึกษา สอดคล้องกับแนวคิดของ สายจิตร เหมทานนท์ (2550) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ถ้าเมื่อใดที่สิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวก แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าสิ่งใดสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบเป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื้อหาที่ใช้สอนควรเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับนาฏศิลป์ไทย เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ไทย และหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนสามารถปรับเปลี่ยนเรื่องได้ตามความเหมาะสมของเนื้อหาและสื่อการเรียนการสอนได้แก่ ราวมาตรฐาน นาฏศิลป์พื้นเมือง การละเล่นพื้นบ้าน การละเล่นของเด็กไทย
2. การฝึกอ่านซ้ำ ๆ จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น
3. การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักเรียน ต้องมีความเหมาะสมกับเนื้อหาสามารถกระตุ้นความสนใจ มีความสอดคล้องหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพ.ศ 2551 และควรมีความสอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้
4. หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีสีสันสวยงาม การจัดวางหนังสือแต่ละเล่มแตกต่างกัน ทำให้นักเรียนเห็นความแปลกใหม่อยู่ตลอดเวลา ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดทักษะการคิด อธิบายหรืออยากเห็น มีความเหมาะสมที่จะนำไปต่อยอดในการจัดการเรียนรู้ได้ดี

5. หลังจากนักเรียนทดลองใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมพบว่า มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด นักเรียนส่วนใหญ่ที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสนใจในความสวยงามของรูปเล่ม เนื้อหาเข้าใจง่าย มีภาพดึงดูดความสนใจ สามารถตรวจสอบความถูกต้องได้ด้วยตนเอง ครูสามารถนำไปปรับใช้กับนักเรียนในระดับที่ใกล้เคียงกันได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ เรื่องประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ของนักเรียนกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอน โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมและกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติในระดับที่สูงขึ้น
2. ควรศึกษาผลของการสอนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ที่สอนด้วยวิธีการสอนโดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมวิธีการสอนแบบปกติที่มีผลต่อตัวแปรอื่นๆ ได้แก่เจตคติและความคิดเห็นของนักเรียน
3. ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ในการใช้สื่อการเรียนรู้อื่น ๆ โดยปรับเปลี่ยนการใช้สื่อในการเปรียบเทียบ เพื่อเกิดความรู้ในการใช้สื่อที่หลากหลาย
4. ผู้บริหารควรสนับสนุนในการเผยแพร่งานวิจัยให้กับเพื่อนครูในโรงเรียนและโรงเรียนใกล้เคียง เพื่อให้งานวิจัยเกิดคุณค่าและเป็นประโยชน์สูงสุด

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2551). สื่อการสอนและฝึกอบรมจากสื่อพื้นฐานถึงสื่อดิจิทัล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อรุณการพิมพ์.
- ชลีพร ประยูรโต. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ใช้และไม่ใช้เครื่องขึ้นในการเสนอเนื้อหา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุษราคัม ศรีจันทร์. (2551). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมในการเสริมสร้างสุขภาพกาย เรื่อง “เอกกับเอ” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดกระทุ่มเสือปลา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวิมล เหลือลมัย. (2551). การสร้างและทดลองใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง “นกกาฮัง”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อรรถพร หาญวานิช. (2550). ความพึงพอใจ. ค้นเมื่อ 1 สิงหาคม 2561, จาก <http://www.saw01.blogspot.com>